

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/208/2016
Identifikačné číslo spisu: 5715205150
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5715205150.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu U. Z., bývajúceho v B. - B., F. XXXX/XX, zastúpeného ADVOKÁT ADRIANA HRDINOVÁ, s.r.o., so sídlom v Žiline, Vojtecha Spanyola 1726/13, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Adriana Hrdinová, proti žalovanej C. De K., bývajúcej v H., P.O. P. 136/15, zastúpenej advokátkou JUDr. Silviou Tatarkovou, so sídlom v Martine, E.B.Lukáča 2, o určenie splatnosti dlhu, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 17C/43/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 31. marca 2016 sp. zn. 9Co/74/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin rozsudkom z 12. novembra 2015 č. k. 17C/43/2015-48 žalobu o určenie splatnosti dlhu zamietol. Žalovanej priznal náhradu trov konania 2 470,38 eur s uložením povinnosti žalobcovi jej ich zaplatiť k rukám jej právneho zástupcu. Dlh, ktorý je predmetom konania mal predstavovať poskytnutie pôžičky žalobcom pre žalovanú vo výške 24 178,45 eur, ktorú mal žalobca za žalovanú dňa 22.4.2005 zaplatiť ako kúpnu cenu za prevod nehnuteľnosti. Súd s poukazom na § 546 a § 657 Občianskeho zákonníka a zistený skutkový stav dospel k záveru, že medzi účastníkmi nebola uzatvorená zmluva o pôžičke, pretože žalobca jej existenciu nepreukázal. Predmetom pôžičky mali byť peniaze, žalobca ale nepreukázal, že ich zaslal na účet žalovanej, resp. že ich odovzdal do rúk žalovanej. Jeho tvrdenie, že ich položil na stôl a svedok H. O. ich prepočítal, nebol dôkazom o odovzdaní peňazí žalovanej. Zo zhodných tvrdení žalobcu a žalovanej mal súd preukázané, že zámerom žalobcu nebolo poskytnúť žalovanej pôžičku, ale obdarovať ju formou pozemku alebo formou peňazí na jeho kúpenie, čomu nasvedčuje to, že nežiadal vrátenie peňazí desať rokov.

2. Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu rozsudkom z 31. marca 2016 sp. zn. 9Co/74/2016 rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku potvrdil a vo výroku o trovách konania zrušil a v

tejto časti vrátil na ďalšie konanie. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a na ktoré podľa § 219 ods. 2 OSP poukázal. K námietke žalobcu, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil uviedol, že rozhodnutie je vecne správne ako aj právne posúdenie veci a jeho právny záver o neexistencii zmluvy o pôžičke. Žalobca podľa jeho názoru neuviedol nové skutočnosti, s ktorými sa súd prvej inštancie nevyporiadal. Samotná žalovaná nespochybnila, že sa v roku 2005 na základe kúpnej zmluvy stala vlastníčkou pozemku. Žalobca však hodnoverným spôsobom nepreukázal, že z jeho strany zaplatená kúpna cena predstavovala pôžičku medzi účastníkmi. Mal preukázané, že v čase kúpy nehnuteľnosti účastníci zmluvy spolu žili v byte, ktorého vlastníkom bola spoločnosť žalobcu, pričom finančné prostriedky na kúpu poskytla žalovaná. Po skončení spolužitia žalobca poskytol žalovanej 30000 eur na vyrovnanie, čo odporuje logike, ak by mal pohľadávku voči žalovanej 24 178,45 eur titulom pôžičky. Neozrejmlil súdu ani ním žiadanú splatnosť pôžičky po desiatich rokoch.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f/ CSP, keď tvrdil, že súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 CSP, pretože rozhodnutie spočíva na nesprávnom posúdení veci.

3.1. Na konkretizáciu dovolacích dôvodov dovolateľ uviedol, že odvolací súd sa nevyjadril k jeho viacerým námietkam uvádzaných v odvolaní, a preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. Konkrétne uviedol, že súd prvej inštancie sa nezaoberal predmetom sporu a to dohode o čase plnenia ponechanom na vôli žalovanej; vadou konania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa nevyjadril k rozsahu dokazovania a strany sporu neoboznámil so svojím predbežným právnym názorom týkajúcim platnosti záväzkového vzťahu, čím mu bolo znemožnené vyjadriť sa k rozsahu dokazovania, prípadne navrhnúť ďalšie dôkazy. Dovolateľ súčasne poukázal na nesprávne právne posúdenie veci. Za nesprávny a predčasný považoval záver súdov o neexistencii zmluvy o pôžičke. Trval na tom, že z dokazovania vyplynulo uzatvorenie ústnej dohody o pôžičke medzi stranami a poskytnutie jeho finančných prostriedkov žalovanej na kúpu nehnuteľnosti bezúročne. Za nesprávny považoval záver súdov oboch stupňov spočívajúci v tom, že k uzavretiu zmluvy o pôžičke nedošlo z dôvodu, že nedošlo k reálnemu odovzdaniu peňazí žalovanej. Argumentoval, že zákon nevyklučuje možnosť aj nepriameho odovzdania finančných prostriedkov, napr. poukážka, bezhotovostný prevod na účet dlžníka, resp. odovzdanie peňazí dlžníkovi spôsobom preukázaným v tomto konaní, teda tak, že peniaze položil na stôl, žalovaná ich posunula svedkovi O. a ten ich prevzal.

4. Žalovaná vo vyjadrení považovala dovolanie za nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C.s.p.

7. V zmysle § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1 V zmysle § 421 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

9.1. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a/ prípustný predmet, b/ lehotu na podania dovolania, c/ náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo. Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

9.2. V civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podania dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

9.3. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) oprávnená osoba, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovoláním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 C.s.p.) žalobca napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku.

10. Vzhľadom na uvedené toto dovolanie žalobcov posúdil dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že prvý dovolací dôvod, ktorý žalobca uplatnil, treba posúdiť podľa § 420 písm. f/ C.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil s a ň o u predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

12. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednania veci (to ako súd viedol spor)

znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

14. Porušenie práva na spravodlivý proces podľa žalobcu spočívalo v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, pretože sa nevyjadril k jeho odvolacím námietkam a neodôvodnil, ako sa súd prvej inštancie zaoberal predmetom sporu a to dohode o čase plnenia ponechanom na vôli žalovanej.

14.1. V prejednávanej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o skutkové a právne závery a v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. na ne poukázal. Uviedol, že rozhodnutie je vecne správne, správne bolo aj právne posúdenie veci, ako aj právny záver o neexistencii zmluvy o pôžičke. Žalobca v odvolaní neuviedol podľa jeho názoru žiadne skutočnosti, s ktorými by sa nevysporiadal súd prvej inštancie a ktoré by boli spôsobilé iným spôsobom vyhodnotiť skutkový stav a právne posúdenie veci. V tomto prípade preto ich nie je potrebné opakovať. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a v odôvodnení sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, takýto postup bol plne v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p.; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním nepochybne preukázané, že žalobcom zaplatenými peniazmi (položil ich na stôl pred svedkom H. O., pri čom žalovaná nebola prítomná a peniaze jej neboli odovzdané) nevznikla medzi žalobcom a žalovanou zmluva o pôžičke. Na podporu tvrdení poukázal na sumu poskytnutú žalobcom na finančné vyrovnanie žalovanej po ukončení spoločného spoluzitia v byte, ktorá bola vyššia ako jeho tvrdená pohľadávka zo zmluvy o pôžičke, čo odporuje logike. Poukázal aj na skutočnosť, že žalobca nepožadoval vrátenie tvrdenéj pôžičky desať rokov.

14.2. Rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje aj podrobné vysvetlenie dôvodov, na ktorých založil svoje rozhodnutie a s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil podľa § 219 ods. 2 O.s.p.

14.3. V súvislosti s námietkou žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

14.4. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky p o d R 2/2016, považuje dovolací súd z a plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

14.5. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

15. V súvislosti s námietkou týkajúcou sa porušenia práva na spravodlivý súdny proces v konaní pred súdom prvej inštancie, spočívajúcej v tom, že sa súd nevyjadril k rozsahu dokazovania a strany sporu neoboznámil so svojim predbežným právnym názorom týkajúcim sa dokazovania platnosti záväzkového vzťahu dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 118 ods. 2 O. s. p. účinné počas základného konania (t. j. povinnosť súdu uviesť, ktoré právne významné tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli). Faktom je, že zo žiadnej zápisnice o pojednávaní pred súdom prvej inštancie síce výslovne nevyplýva splnenie tejto povinnosti zo strany súdu. Z povahy tejto procesnej povinnosti je však zrejmé, že k zhojeniu („skonzumovaniu“) jej prípadného nesplnenia dochádza samotným rozhodnutím súdu, v dôvodoch ktorého v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. bol súd povinný uviesť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalobca v predmetnej veci aj využil. Bolo by neefektívne, ba až nezmyselné považovať prípadné nedodržanie § 118 ods. 2 O. s. p. súdom prvej inštancie za tzv. zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. a z tohto dôvodu zrušovať v dovolacom konaní rozhodnutia súdov v základnom konaní a vec vracať na ďalšie konanie, hoci strana mala možnosť namietať nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie v opravnom konaní a hoci mala možnosť dozvedieť sa o skutkových a právnych záveroch súdov v základnom konaní z odôvodnení ich rozhodnutí. Preto uvedená námietka, aj keby bola dôvodná, nebola spôsobilá mať za následok tzv. zmätočnosťnú vadu, t. j. porušenie základných zásad civilného procesu, a teda porušenia práva na spravodlivý súdny proces (viď aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 236/2010, 6 Cdo 417/2015, 6 Cdo 17/2017).

15.1. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. tak nemožno považovať nedodržanie podmienok konania súdom prvej inštancie v zmysle § 118 ods.2 O.s. p.

16. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ C.s.p. prípustné, najvyšší súd ho odmietol podľa § 477 písm. c/ C.s.p..

17. Žalobca podal dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. V prípade uplatnenia tohoto dovolacieho dôvodu, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 C.s.p. nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p.).

17.1. Dovolateľ vo vzťahu k nesprávne právne posúdeniu uviedol, že" súdy nesprávne právne posúdili skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania, podľa ktorého peniaze boli odovzdané, spôsobom preukázaným v tomto konaní". V tejto súvislosti tvrdil, že svedok O. potvrdil, že žalovaná mu zaplatila kúpnu cenu tak, že žalobca položil na stôl sumu zodpovedajúcu kúpnej cene za pozemok, žalovaná ju posunula dotykom k rukám svedkovi O., ktorý ju prevzal.

17.2. Zmluvou o pôžičke (§ 657 OZ) prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Zmluva o pôžičke je neformálnou, ale reálnou zmluvou (kontraktom), ktorá vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky (peňazi) veriteľom dlžníkovi, a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka alebo odovzdaním

krátkou cestou, teda z ruky do ruky.

17.3. Krajský súd ako súd odvolací skonštatoval, že k odovzdaniu predmetu pôžičky nedošlo, pretože žalobca nepreukázal, že ich zaslal na účet žalovanej, resp. že ich odovzdal do rúk žalovanej. V základnom konaní nebola riešená otázka, či za odovzdanie predmetu pôžičky - peňazí možno považovať ich polozenie veriteľom na stôl pred dlžníka (žalovanú), pričom táto ich dotykom posunula tretej osobe (svedkovi O.) za účelom vyplatenia kúpnej ceny. Toto skutkové tvrdenie totiž žalobca prvýkrát uviedol až v odvolaní (č.l. 82), preto súdy ani nevykonali dokazovanie na jeho preukázanie a následne ani neriešili otázku, či takýto spôsob možno považovať za odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Išlo o novotu, ktorá je v odvolacom konaní neprípustná.

17.4. Z dôvodov uvedených v bode 17.3. dovolateľ nenastolil právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie vo veci. Dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia je prípustné iba vtedy, ak od dovolateľom nastolenej právnej otázky záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Odvolací súd ale dovolateľom nastolenú otázku neriešil. Dovolanie je preto neprípustné.

18. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobcu podané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

19. Úspešnej žalovanej súd priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.